

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **O. B.**, zast. advokátem JUDr. Tomášem Hlaváčkem, se sídlem Kořenského 15/1107, Praha 5, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky**, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 A 212/2016 – 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá rušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. PPR-21598-4/ČJ-2016-990450, ve věci odnětí zbrojního průkazu stěžovateli z části zrušeno a z části byla žaloba zamítnuta.

[2] Na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4, ze dne 18. 4. 2016, sp. zn. 33 T 23/2016, bylo dle § 307 trestního řádu rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání stěžovatele obžalovaného pro skutek, že se dne 3. 2. 2016 dostavil v úředních hodinách na pracoviště správního orgánu I. stupně a předložil za účelem podání žádosti o prodloužení platnosti zbrojního průkazu, jako součást této žádosti padělaný lékařský posudek opatřený neplatným razítkem a podpisem lékařky; tento skutek byl právně kvalifikován návrhem na potrestání jako přečin padělání a vystavení nepravdivé lékařské zprávy, posudku a nálezů podle § 350 odst. 1 trestního zákoníku. Zkušební doba podmíněného zastavení byla stanovena na 6 měsíců. Toto usnesení nabylo právní moci dne 18. 4. 2016.

[3] Dne 16. 5. 2016 vydal správní orgán I. stupně na základě této skutečnosti oznámení o zahájení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu; dne 6. 6. 2016 se stěžovatel dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně a odevzdal zbrojní průkaz, který byl rozstříhán, s tím, že zanikla platnost zbrojního průkazu dle § 26 odst. 2 zákona o zbraních; na dotaz, zda bude žádat o vydání nového zbrojního průkazu, sdělil, že *takto mu to poradil jeho advokát*; o těchto skutečnostech byl sepsán úřední záznam.

[4] Dne 9. 6. 2016 správní orgán I. stupně rozhodl o odnětí zbrojního průkazu série a čísla AL 692278, vydaného příslušným útvarům policie pro skupiny oprávnění A, B, E s dobou platnosti do 15. 3. 2026, neboť stěžovatel přestal splňovat podmínky spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, zároveň mu byla uložena povinnost neprodleně odevzdat uvedený zbrojní průkaz příslušnému útvaru policie. Správní orgán I. stupně v tomto rozhodnutí uvedl, že jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínku spolehlivosti stanovenou v § 23 zákona o zbraních, rozhodne příslušný útvar policie podle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, o odnětí zbrojního průkazu.

[5] Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, v němž namítl zmatečnost rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu, neboť není držitelem zmiňovaného průkazu, protože jeho platnost zanikla před vydáním prvostupňového rozhodnutí, a je tak bezpředmětné rozhodovat o jeho odnětí; dále poukázal na to, že nelze splnit uloženou povinnost odevzdat zbrojní průkaz, neboť jej již odevzdal, a navrhl řízení zastavit podle § 66 odst. 2 správního řádu pro odpadnutí předmětu řízení.

[6] Žalovaný odvolání nevyhověl a napadené rozhodnutí v plné rozsahu zamítl, přitom neshledal důvody pro postup dle § 66 odst. 2 správního řádu. Uvedl, že skutečnost, že byla porušena celistvost zbrojního průkazu, nemůže mít vliv na rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu, neboť se ztrátou spolehlivosti je spojena ztráta oprávnění legálně nakládat se zbraněmi a střelivem. Současně stěžovateli přisvědčil, že povinnost uložená ve výrokové části (odevzdat průkaz) není vymahatelná, neboť všechny části průkazu byly prokazatelně již odevzdány správnímu orgánu I., stupně. K návrhu na zastavení řízení uvedl, že není naplněn zákonný důvod dle § 66 odst. 2 správního řádu (odpadnutí předmětu řízení), neboť samotným poškozením průkazu nedošlo k zániku oprávnění nabývat do vlastnictví a držet zbraně; odkázal v této souvislosti na § 26 odst. 3 zákona o zbraních, dle kterého v případě zániku platnosti zbrojního průkazu z důvodu jeho poškození je vydán nový průkaz s původní dobou platnosti; z uvedeného je zřejmé, že zánikem platnosti zbrojního průkazu nedochází k zániku oprávnění nabývat a držet zbraně a střelivo. Dle žalovaného byla podmínka ztráty spolehlivosti dostatečně prokázána a není pochyb o tom, že stěžovatel přestal splňovat podmínku spolehlivosti dle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil.

[7] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, ve které namítal, že pokud platnost zbrojního průkazu v průběhu řízení o jeho odnětí zanikla a stěžovatel tento zbrojní průkaz odevzdal příslušnému správnímu orgánu, je pak zřejmé, že odpadl důvod řízení, které bylo z úřední moci zahájeno a nebylo pak možné rozhodnout o odnětí zbrojního průkazu, když jeho platnost již skončila a byl držitelem odevzdán. Tím, že správní orgány vydaly přesto meritorní rozhodnutí ve věci, zasáhly do jeho práv. Poukázal na to, že předmětem řízení nebylo odnětí práva nabývat, vlastnit a držet zbraně, jak uvádí žalovaný ve svém rozhodnutí, ale předmětem řízení bylo odnětí konkrétního zbrojního

pokračování

průkazu a právě tento konkrétní průkaz již v době rozhodnutí fyzicky neexistoval (byl zničen) a jeho platnost tedy skončila dříve; zákon ani neumožňuje, aby správní orgán odňal někomu právo nabývat, vlastnit a držet zbraně nebo střelivo, ale umožňuje jen rozhodnout o odnětí zbrojního průkazu. Dále namítal, že správní orgány pochybily, když mu s odkazem na § 27 odst. 3 zákona o zbraních uložily povinnost „neprodleně odevzdat zbrojní průkaz;“ toto ustanovení nezakládá žádnému správnímu orgánu pravomoc uložit povinnost odevzdat zbrojní průkaz, a pokud by takové oprávnění vyplývalo z některého jiného ustanovení zákona o zbraních, žalobou napadené rozhodnutí takové ustanovení necituje, a tudíž je v tomto ohledu minimálně nezákonné. Poukázal na to, že mu byla uložena povinnost, jejíž plnění je nemožné, a z tohoto důvodu je rozhodnutí nicotné, nebo minimálně nezákonné. Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že si byl vědom toho, že již zbrojní průkaz odevzdal, přesto mu však tuto povinnost uložil; žalovaný poté sice konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v této části nevykonatelné, přesto však i tuto část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil; rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť odůvodnění rozhodnutí je v rozporu s jeho výrokem.

[8] Městský soud odkázal na relevantní právní úpravu, z níž je zřejmé, že o žádosti o vydání zbrojního průkazu se vede správní řízení, které je v případě vyhovění žádosti zakončeno vydáním zbrojního průkazu, v případě nevyhovění žádosti vydáním správního rozhodnutí. Zákon o zbraních zároveň stanoví, že pokud fyzická osoba přestane zákonem o zbraních stanovené podmínky splňovat, rozhodne příslušný útvar policie o odnětí zbrojního průkazu. Konstatoval, že vydáním zbrojního průkazu správní orgán osvědčuje, že žadatel o vydání zbrojního průkazu splňuje všechny podmínky zákonem o zbraních stanovené pro vydání zbrojního průkazu a je oprávněn nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo; rozhodnutím o odnětí zbrojního průkazu, kterému předchází zjištění učiněné ve správním řízení, že držitel zbrojního průkazu přestal některou podmínku stanovenou zákonem o zbraních pro držení zbrojního průkazu splňovat, pozbývá fyzická osoba oprávnění nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo. Zánik platnosti zbrojního průkazu je pak zákonným důsledkem právní moci rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu.

[9] Městský soud dále poukázal na to, že je třeba odlišit zánik platnosti zbrojního průkazu jako oprávnění nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo a zánik platnosti konkrétního zbrojního průkazu jako dokladu o oprávnění fyzické osoby nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo. Konstatoval, že se stěžovatelem bylo zahájeno řízení dle § 27 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních ve věci odnětí zbrojního průkazu, neboť dle shromážděných podkladů přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních; bylo tak fakticky rozhodováno i o oprávnění nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo, neboť stěžovatel přestal splňovat podmínky vydání zbrojního průkazu stanovené v § 18 odst. 1 zákona o zbraních. Skutečnost, že v průběhu tohoto řízení předal příslušnému správnímu orgánu rozstříhaný zbrojní průkaz, znamená pouze to, že došlo k zániku platnosti tohoto dokladu, veřejné listiny, jejíž celistvost byla poškozena, nebylo tím však rozhodnuto o tom, zda došlo k zániku jeho práva (oprávnění) nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo pro ztrátu podmínky spolehlivosti. Městský soud rovněž přisvědčil žalovanému, že předložením rozstříhaného zbrojního průkazu nemohl odpadnout předmět řízení zahájeného věci odnětí zbrojního průkazu pro ztrátu podmínky spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Městský soud

v části žaloby směřující k zániku oprávnění stěžovatele nabývat do vlastnictví a držet zbraně a střelivo uzavřel, že vzhledem k tomu, že držitel oprávnění k nabývání vlastnictví a držení zbraně nebo střeliva prokazuje zbrojním průkazem (veřejnou listinou), je pak důsledkem pravomocného rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu podle § 27 odst. 1 zákona o zbraních zánik platnosti zbrojního průkazu [§ 26 odst.1 písm. c) zákona o zbraních].

[10] K povinnosti uložené stěžovateli „neprodleně odevzdat zbrojní průkaz“ poukázal městský soud na to, že 6. 6. 2016 nabyl účinnosti zákon č. 229/2016 Sb., kterým se mění zákon o zbraních; tento zákon v bodě 33 zrušil v § 27 odst. 3 slova „a držitel zbrojního průkazu je povinen tento průkaz neprodleně odevzdat příslušnému útvaru policie“ a v § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních stanovil: „Držitel zbrojního průkazu skupiny A až E je povinen... odevzdat příslušnému útvaru policie zbrojní průkaz, průkaz zbraně, zbraň, střelivo a zakázaný doplněk zbraně 1. do 10 pracovních dnů ode dne zániku platnosti zbrojního průkazu, nebo 2. neprodleně v případě, že byl držiteli zbrojní průkaz odňat podle § 27 odst. 1 písm. a), b) nebo c).“ V době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo účinné znění zákona, které nyní stěžovatel označuje jako neexistující a podle kterého mu správní orgán I. stupně stanovil povinnost odevzdat neprodleně zbrojní průkaz. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí pak byla povinnost odevzdat neprodleně zbrojní průkaz v případě, že tento byl odňat podle § 27 odst. 1 písm. a), b) nebo c) zákona o zbraních, nově stanovena v § 29 odst. 1 písm. j) zákona o zbraních. Městský soud konstatoval, že žalovaný se dopustil formálního pochybení, když v odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí nevěnoval žádnou pozornost faktu, že ukládaná povinnost je nově upravena v jiném zákonném ustanovení, než v době vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Toto formální pochybení však městský soud neshledal relevantní. Za důvodnou však městský soud vzal žalobní námitku, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že si byl vědom toho, že stěžovatel již zbrojní průkaz odevzdal, přesto však mu tuto povinnost uložil a žalovaný toto rozhodnutí potvrdil; v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 2 a 3 žalovaný konstatuje, že stěžovatel zbrojní průkaz již odevzdal na pracovišti správního orgánu I. stupně, což je ze spisového materiálu zřejmé. Městský soud dospěl k závěru, že správní orgány uložily stěžovateli povinnost odevzdat předmětný zbrojní průkaz nadbytečně, když žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, uvedli v odůvodnění svého rozhodnutí, že povinnost fyzicky odevzdat zbrojní průkaz již byla splněna, a tato skutečnost je zřejmá i ze správního spisu.

[11] V kasační stížnosti stěžovatel brojí proti výrokům I. a III. napadeného rozsudku (tímto bylo rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení). Stěžovatel je přesvědčen, že argumentace, na níž je napadený rozsudek založen, je v rozporu s obsahem spisového materiálu. Soud dospěl k závěru, že účelem zahájeného správního řízení bylo odnětí práva nabývat, vlastnit a držet zbraně. Takové posouzení je však v rozporu s tím, jak předmět řízení vymezil správní orgán prvního stupně v oznámení o zahájení řízení. Účel zahájeného řízení a jeho předmět musí vyplývat již z oznámení o zahájení řízení a nelze si jej zpětně domýšlet poté, co je řízení pravomocně ukončeno. Pokud bylo řízení zahájeno (ne podle toho, co zpětně dovodil městský soud, ale podle toho, co správní orgán uvedl v oznámení o zahájení řízení) za účelem odnětí konkrétně označeného zbrojního průkazu, pak ukončením platnosti takového zbrojního průkazu důvod zahájeného řízení bezpochyby odpadl. Stejně tak nelze souhlasit s tím, že by správní orgány rozhodly o tom, že se stěžovateli odnímá právo nabývat, vlastnit a držet zbraně, jak

pokračování

dovodil městský soud, protože nic takového není ve výroku prvostupňového správního orgánu uvedeno. Podle výroku tohoto rozhodnutí (příčemž podoba výroku nedoznala v odvolacím řízení žádných změn) bylo rozhodnuto o odnětí „zbrojního průkazu série a čísla X ...“ Bylo tedy rozhodnuto o odnětí zcela konkrétně vymezeného zbrojního průkazu, nikoli o odnětí obecného oprávnění nabývat, vlastnit a držet zbraně. Opačné tvrzení městského soudu nemá žádnou oporu ve spisovém materiálu. Výrok takto formulovaného rozhodnutí je nevykonatelný a zjevně nesmyslný, neboť jím bylo rozhodnuto o odnětí zbrojního průkazu, který již v době vydání rozhodnutí ztratil platnost a fyzicky již neexistoval. Důsledkem žalobou napadeného rozhodnutí nemohl být zánik platnosti zbrojního průkazu stěžovatele, když v době rozhodování správního orgánu prvního stupně i žalovaného již držitelem žádného zbrojního průkazu nebyl a zbrojní průkaz označený ve výroku žalobou napadeného rozhodnutí již platnosti pozbyl dříve a nemohlo tedy dojít – jak tvrdí městský soud – k zániku platnosti zbrojního průkazu právní mocí rozhodnutí žalobou napadeného rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu. Městský soud si tak dle stěžovatele protirečí, když tvrdí, že účelem řízení bylo rozhodnout o odnětí práva nabývat, vlastnit a držet zbraně; v bodě 27 napadeného rozsudku městský soud potvrzuje, že účelem zahájeného řízení byl zánik platnosti zbrojního průkazu. Vzhledem k tomu, že zbrojní průkaz označený v oznámení o zahájení řízení i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pozbyl platnosti v průběhu správního řízení (ještě před rozhodnutím prvostupňového orgánu), pak je zjevné, že důvod zahájeného správního řízení odpadl a řízení mělo být zastaveno. Stěžovatel je proto přesvědčen, že městský soud měl zrušit celé žalobou napadené rozhodnutí, nikoli jen jeho část. Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu ve výrocích I a III zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem a navrhl kasační stížnost zamítnout. Uvedl, že pokud žadatel o vydání zbrojního průkazu splňuje podmínky uvedené v § 18 odst. 1 písm. a) až g) zákona o zbraních, vznikne mu na vydání zbrojního průkazu právní nárok. Skutečnost, že je občan držitelem platného zbrojního průkazu, mu umožňuje nabývat do vlastnictví, držet, popřípadě nosit zbraně a střelivo. Toto oprávnění prokazuje zbrojním průkazem. Je tu tedy přímá vazba mezi přiznaným právem legálně nakládat se zbraněmi nebo střelivem a schopností udělení tohoto práva prokázat předložením zbrojního průkazu. Na posuzovaný případ dopadá zánik platnosti zbrojního průkazu podle § 26 zákona o zbraních. Stěžovatel se chtěl vyhnout zániku platnosti zbrojního průkazu podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, tedy nabytím právní moci rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu. V takovém případě by si musel požádat o vydání zbrojního průkazu, před tím vykonat zkoušku z odborné způsobilosti a prokázat zdravotní způsobilost. Tomu se zjevně hodlal vyhnout tím, že úmyslně porušil celistvost svého zbrojního průkazu a hodlal dosáhnout stavu, kdy mu může být kdykoli vydán ve smyslu § 26 odst. 3 zákona o zbraních duplikát, a to bez žádosti. Zákon o zbraních stanoví v § 22 a § 23 rozsah deliktního jednání, které zákonodárce považuje za neslučitelné s právem legálně nakládat se zbraněmi a střelivem. Stěžovatel zcela nepochybně svým jednáním pozbyl spolehlivosti jako základního předpokladu pro držení zbrojního průkazu, tedy práva legálně nakládat se zbraněmi a střelivem. Důsledkům svého trestněprávního jednání se snaží vyhnout tím, že fyzicky poškodil svůj zbrojní průkaz a domáhá se přednostního přijetí varianty řešení této situace, která je pro něj příznivější.

[13] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů v kasační stížnosti uplatněných (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že se zcela ztotožňuje s posouzením otázky stran odnětí zbrojního průkazu. Kasačním námitkám stěžovatele v tomto směru nepřisvědčil. Předně musí konstatovat, že stěžovatel nesprávně dovozuje, že předmětem zahájeného řízení bylo jen a pouze ukončení platnosti konkrétního zbrojního průkazu. Jak vyplývá z oznámení, řízení bylo zahájeno ve věci odnětí zbrojního průkazu, přičemž v odůvodnění je zcela jednoznačně uvedeno, na základě jakých skutečností k zahájení řízení došlo. Že tyto skutečnosti znamenají pozbytí podmínky spolehlivosti, muselo být stěžovateli jakožto držiteli zbrojního průkazu známo; nadto pozbytí podmínky spolehlivosti dle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních správní orgán v oznámení o zahájení řízení rovněž výslovně uvedl. Stěžovatel musel být srozuměn rovněž s tím, že bez splnění této podmínky nemůže nadále být oprávněn být držitelem zbrojního průkazu, a ani by nemohl nový zbrojní průkaz získat.

[15] Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, pokud tvrdí, že předmětem řízení ve věci odnětí jeho zbrojního průkazu nebylo odnětí práva nabývat, vlastnit a držet zbraně, ale odnětí konkrétního zbrojního průkazu. Pravdu má v tom, že zákon o zbraních nikde nestanoví, aby správní orgán někomu odňal právo nabývat, vlastnit a držet zbraně nebo střelivo. Nicméně skutečnost, že je občan držitelem platného zbrojního průkazu, mu umožňuje nabývat do vlastnictví, držet, popřípadě nosit zbraně a střelivo. Toto oprávnění prokazuje zbrojním průkazem. Je tu tedy přímá vazba mezi přiznaným právem legálně nakládat se zbraněmi nebo střelivem a schopností udělení tohoto práva prokázat předložením zbrojního průkazu. Jinými slovy, bez platného zbrojního průkazu nelze oprávnění fakticky vykonávat; platný zbrojní průkaz de facto deklaruje, že osoba splňuje všechny zákonné podmínky pro výkon z něho plynoucího oprávnění, mezi jinými i podmínku spolehlivosti dle § 23 zákona o zbraních. Uvedené lze přímo dovodit z dikce § 16 zákona o zbraních, dle kterého *zbrojní průkaz je veřejná listina, která fyzickou osobu opravňuje k nabývání vlastnictví a držení zbraně nebo střeliva do těchto zbraní v rozsahu oprávnění stanovených pro jednotlivé skupiny zbrojního průkazu a v rozsahu těchto oprávnění k jejich nošení*. Pokud zákon spojuje oprávnění nabývat, vlastnit a držet zbraně nebo střelivo přímo se zbrojním průkazem, nelze dospět k jinému závěru, než že pozbytím zbrojního průkazu pozbývá osoba rovněž veškerá oprávnění, a to i bez výslovné úpravy pozbytí oprávnění v zákoně.

[16] Stěžovatel zcela nepochybně svým jednáním pozbyl spolehlivosti jako základního předpokladu pro držení zbrojního průkazu, tedy práva legálně nakládat se zbraněmi a střelivem. Důsledkům svého trestněprávního jednání, tj. zániku platnosti zbrojního průkazu z tohoto důvodu podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních, se snažil zabránit tím, že poškodil a odevzdal zbrojní průkaz, čímž chtěl dosáhnout jiného důvodu zániku platnosti zbrojního průkazu a aplikace § 26 odst. 3 zákona o zbraních. Skutečnost, že v průběhu řízení stěžovatel předal příslušnému správnímu orgánu rozstříhaný zbrojní průkaz, nemá pro posouzení otázky spolehlivosti stěžovatele, resp. pozbytí oprávnění držení zbraně a zánik platnosti zbrojního průkazu z důvodu, pro který bylo správní řízení zahájeno, žádný význam. Relevantní může být pouze ve vztahu k uložené povinnosti

pokračování

zbrojní průkaz odevzdat. Se stěžovatelem nebylo zahájeno řízení o zániku platnosti zbrojního průkazu z důvodu uvedeného v § 26 odst. 2 písm. a) zákona o zbraních (tedy z důvodu porušení celistvosti), resp. správní orgán nerozhodoval o tom, zda stěžovateli bude vydán nový průkaz dle § 26 odst. 3 zákona o zbraních. V důsledku jednání stěžovatele *eo ipso* však nedošlo k zániku jeho práva (oprávnění) nabývat do vlastnictví a držet zbraně nebo střelivo pro ztrátu podmínky spolehlivosti. Předložením rozstříhaného zbrojního průkazu nemohl odpadnout důvod řízení zahájeného ve věci odnětí zbrojního průkazu pro ztrátu podmínky spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s žalovaným, potažmo městským soudem, že nebyly splněny zákonné důvody pro zastavení řízení dle § 66 odst. 2 správního řádu pro odpadnutí důvodu řízení. Důvod, pro který bylo řízení zahájeno – ztráta spolehlivosti stěžovatele – zcela zjevně neodpadl.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud posoudil věc po právní stránce v souladu se zákonem a jeho rozhodnutí z hlediska práva ob stojí. Byť stěžovatel kasační stížnost do výroku II. napadeného rozsudku nesměřoval, zabýval se Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti rovněž tím, zda napadený rozsudek ob stojí z hlediska přezkoumatelnosti z důvodů jeho srozumitelnosti a konstatuje, že z něj lze seznat, v jakém posouzení dal městský soud žalovanému za pravdu, a v čem shledal jeho postup nesprávný, a jak má tedy v dalším řízení žalovaný tuto vadu (uložení nesplnitelné povinnosti) napravit.

[18] Kasační stížnost směřoval stěžovatel výslovně i do výroku napadeného rozsudku o nákladech řízení, nicméně neuvedl nic, co tomuto výroku vytýká.

[19] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný, kterému by dle pravidla úspěšnosti náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho běžnou správní činnost v řízení o kasační stížnosti nevynaložil, soud mu proto náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu